

Az iskolaköteles gyerekek mellett önszorgalomból néhány kutya is eljárt az iskolába. Hűen kísérték kis gazdáikat, és nem lehetett eltávolítani őket az iskola közeléből, míg a gazdi nem távozhatott. A leghűségesebb öt eb mindennap megjelent, és békésen heverészett a maga megszokott helyén, de akkor sem okoztak semmi bonyodalmat, ha néha többen is összeverődtek kint az udvaron.

Családtagoknak számítottak már, és nem is mondtuk soha egyikre sem, hogy „kutya”, hiszen ő a legfelső lépcsőfokot birtokolta, és fejét mindig a küszöbön nyugtatta, mintha csak az ajtórésen kiáramló szagegyveleg változásaiból próbálta volna rekonstruálni a benti történéseket, valamint a tudomány pillanatnyi állását. Ő volt a kedvencem, talán nem is csak az enyém.

Egyszer aztán vemhes lett, de a tudásszomj olyan erős volt benne, hogy továbbra is hűségesen eljött, egészen az utolsó percig. Persze, amikor aztán megkölykezett, ígéretes pályafutása megszakadt, kimaradt az iskolából, már nem jöhetett, hiszen kilenc kicsije lógott a csöcsén. Hiányzott is mindenkinek, szinte már olyan szomorúan emlegettük, mint egy fiatalon elhunyt gyerekkori barátunkat.

Egyszer, amikor a családjánál, vagyis a Suriéknál tettem látogatást, nagy farkcsóválással szaladt elém, és addig sürgölődött, addig izgett-mozgott és törleszkedett hozzám, amíg el nem terelt ahhoz az oldalára fordított szurkoshordóhoz, amelyben holmi rongyok között kilenc porontya szundikált.

Amikor leguggoltam, hogy benézzek a nyíláson, maga is bebújt a meleg vacokba, és büszkén terült el kicsinyei között. Elmenőben még megálltam a rozsdás hordó előtt, és megpróbáltam kihívni, hogy búcsúzóul megsimogassam, de már a világért sem jött volna ki onnan.

Sajnos, egyszer aztán rosszkor talált kijönni. Ez már úgy egy hónapra rá történt. Egy napon sem a Suri gyerekei, sem a kutyáik nem jöttek iskolába. Nem tudtam mire vélni a dolgot, de az egyszeri hiányzásnak még nem tulajdonítottam különösebb jelentőséget. Csakhogy másnap sem jöttek. Meg azután sem. Néhány nap múlva baljós sejtelmeim támadtak. Biciklire kaptam hát, és ismét családlátogatásra indultam, hogy kiderítsem, mi történt.

Nagy sírás-rívás fogadott, a gyerekek egymás szavába vágva mesélték el az esetet. A kutyamama igazán nem ment messzire a kölykeitől, csak hát a haladási irány nem volt megfelelő. A felsőfokú szaktan elméleti kérdéseibe belemerülve valahogy nyilván a singárók (csendőrök) elé keveredett, akik egyszerű kóbor kutyának hitték, és lelőtték. A pérótól alig kétszáz méterre találták meg a tetemét.

– Tudod, azé nem gyöhettünk iskolába, mer szegény árváknak most nincs anyjuk, gondozni kell őket! Egy kicsit nőjenek csak meg, osztán má gyövünk – mondta emelkedett hangnemben a gyerekek szószólója, amikor elmenőben a hiányzásról érdeklődtem.

Mint kiderült, a kiskutyákat elosztották egymás közt. Cumisüvegből etették, nagy odafigyeléssel gondozták őket. Közben mindegyik kapott már nevet a gazdájától. Úgy esett, hogy véletlenül mind a kilencet Parnónak nevezték el. A tarkákat és a két koromfeketét is. Eltelt egy hét, eltelt kettő, de a Parno-gazdák népes csapata csak nem akart megjelenni az iskolában.

– Elég hosszúra nyúlt már a kutyagondozási szabadság, ideje iskolába jönnötök! Holnap várlak benneteket! – mondtam a következő családlátogatás alkalmával, egy csipetnyi szigort erőltetve a hangomba. De jó pár napot kellett még várnom, hogy a „szabadságnak” véget vessenek.

Amikor aztán az egyik tavaszi napon végre újból beültek az iskolapadba, kilenc kis Parno nyüzsgött anyjuk megszokott helyén, a legmagasabb lépcsőfokon. És szépen szaglászott is befelé valahány. Mégis, az öreg Parno, az ebakadémia megalapozója még nagyon sokáig hiányzott mindnyájunknak.

Az iskolás kutyák

Írta: Varju Katalin

2010. november 14. vasárnap, 21:11 - Módosítás: 2010. november 15. hétfő, 01:14

(A szerző felvidéki tanítónő, aki kötetbe gyűjtötte az Somorjai péró cigányközösségében szerzett tapasztalatait. Az idézett írás ezek közül való.)